

Carnet de RUTA

EL POETA JOSEP CARNER

La premsa del país s'ha ocupat extensament de Josep Carner, fent-se ressò de l'obra i, també, de la seva vinculació fonamental i a la cultura catalana. D'antuvi, per a donar-li la benvinguda cordial, després d'una absència perllongada. Foren unes manifestacions amicals, en un clima més íntim que no pas popular i l'obra, reeditada de bell nou, va tornar a les llibreries amb tots els honors. Finalitzat el seu peregrinatge—ja a Brusel·les—ens sorprenia la notícia de la seva mort i vam revifar remembrances i planys. Josep Carner, malgrat qualsevol petitesa, ja era immortal.

El "príncep dels poetes", en vida s'havia convertit en un clàssic de la nostra literatura. Anys endarrera havia gaudit de qui sap el predicament, però l'evolució generacional i l'exili ja el situaren a la història viscuda, encara que ningú fos capaç de restar-li mèrits o valors. Qui sap si per tot plegat aquest regrés, no va tenir els afalacs que es suposaven, donat el relleu de la figura. Però quan Pere Gimferrer ens parla de la dimensió de l'obra carneriana, ja explica que avui només pot interessar a dos tipus de lectors ben determinats i que ni els uns ni els altres són abundosos. Aquells que situen el poeta a la seva perspectiva històrica i els altres, d'una mena rara i condemnada a desaparèixer, capaços de llegir un poema només per a llur gaudi espiritual.

Carner féu el viatge per a retrobar Catalunya, com si volgués copsar-ne la visió postrera. Alguns dels seus admiradors, fidels a l'obra i a l'home, prou s'adonaren que els actes celebrats no corresponien a un poeta tan nostrat i de transcendència hispànica. Ho hem llegit a la premsa. Fins i tot, quan tornés a hivernar a La Garriga, s'esperava organitzar aquesta demostració, diem-ne oficial i multitudinària que ara, davant la mort, es converteix en propòsit frustrat.

A Olot va tenir amics. Parlem del temps que començava a sentir-se la veu excepcional i era nomenat el "precoç poeta". A l'any 1902—recentment llicenciat en Lleis—, va obtenir la primera flor natural de la seva carrera als Jocs Florals olotins. La reina de la festa, llavors senyoreta Teresa Castanyer de Cortada, lluiria una cinta per a ofrenar al guanyador, amb motius al·legòrics del poema premiat i pintats per En Berga.

En aquests certàmens, de gran renom intel·lectual i social, la reina encara no l'acompanyava la cort d'honor implanatada més endavant; va traslladar-se al Teatre Principal, per a presidir la gaia festa, amb un landó descobert tirat per cavalls. Els Jocs Florals d'Olot, van tenir a Catalunya un prestigi literari autèntic; els millors poetes del país van proclamar-hi llurs primers versos.

Potser per tot plegat, la mort de Josep Carner, mereixeria una evocació més extensa entre nosaltres. Però el meu propòsit no és cap més que retre homenatge a la seva memòria perquè, com afirma Joaquim Moles a la revista "Destino", és una figura important en alguns sectors del país que consideren "la identificació de la seva vida i la seva literatura amb la llengua i la cultura de les terres catalanes".

ALOT

Els infants i la violència

D'un temps cap aquí existeix, per part dels mestres i educadors conscients, una gran prevenció contra les armes de joguina. Fins crec que el Ministeri d'Educació i Ciència ha pres alguna mesura pel que això fa al cas.

Ara bé, T. V. E., i a hores en que l'infant pot visionar-ho, ens ofereix tot sovint uns filmets on, encara que sempre triomfi la justícia, la violència n'és la principal protagonista.

¿No és molt més perillosa la visió de la violència, que no la tenència d'unes joguines que, en la realitat, fins i tot poden, amb perdó del professor Rodríguez de la Fuente, ésser útils a l'home?

No defenso l'arma-joguina, ja jue sempre veuré amb més bons ulls que un infant jugui amb un mecano en comptes d'una pistola, o amb una pilota i no amb un fusell; però veig, i parlo per fets que he viscut, molt menys perillós per l'educació de l'infant, que aquest tingui unes armes, s'entén de joguina, que no pas la visió del seu ús en un escenari de Far West d'opereta o d'una Africa **made in Hollywood**, on una colla de galifardeus es lliuren a actes de violència i utilitzen a tot drap les armes tan ben imitades per les joguines dels infants.

En aquests filmets, els infants aprenen per què serveixen les armes; i fins he vist infants als qui, visionant-los, agafava una mena d'histerisme, que els menava a la violència contra el que o el qui tenien més a la vora.

Davant de tot això, voto, amb reserves, per l'arma-joguina, i contra, sense reserves, pel filmet violència. I demano una campanya pel sanejament dels programes televisius.

J. G.

Hoy sábado visitará Olot el Delegado Nacional de Sindicatos, Excmo. Sr. D. Enrique García Ramal

Olot ha sido distinguido por el Excmo. Sr. D. Enrique García Ramal, Ministro Delegado Nacional de Sindicatos, que estará en esta ciudad hoy sábado, por la tarde.

El programa previsto, es el siguiente:

Llegada a las 18'45, siendo recibido en el término municipal por las Autoridades locales y Jerarquías Sindicales.

Seguidamente, y por expreso deseo del Ministro Delegado Nacional de Sindicatos, visita a los talleres de Imaginería Religiosa Vayreda, Bassols, Casabó y Cía., S. L., "Arte Cristiano".

A las 19'15, y en la Delegación Sindical Comarcal, reunión con la Junta de Mandos.

Finalizará su visita a esta ciudad con la reunión indicada.

Deseamos al Excmo. Sr. D. Enrique García Ramal, Ministro Delegado Nacional de Sindicatos, una feliz estancia, dentro de la brevedad, entre los olotenses, y que su visita sea fructífera y en beneficio de nuestra querida ciudad, que tanta necesidad tiene de ser oída por la Administración, necesidad justificada por su importancia industrial y dentro del mundo del Sindicalismo por su elevado censo de productores.

La Organización Sindical Olotense así lo desea y así lo espera.